

РЕШЕНИЕ

№ 2317

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **865** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република (К.), срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 04.01.2022 г. на трети секретар, при консулството на Република България в [населено място], К..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че чуждестранният гражданин е подал документи за издаване на виза като представител на чуждестранно търговско дружество – търговско представителство, регистрирано в търговския регистър при Българската търговско-промишлена палата (Б.). В тази връзка от Б. е издаден сертификат, който удостоверява обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, б. „б” от ЗЧРБ. Целта на регистрацията на представителството е била насърчаване на икономическите отношения с К. и привличане на чуждестранни инвестиции. Инвокирани са доводи, че присъствието на жалбоподателя на територията на страната е необходимо във връзка със започнати проекти и създаване на стабилни връзки с потенциални партньори. Според Б., не са посочени фактическите основания за издаване на акта, т.е. отказът не е мотивиран. Компетентните органи не са установили действителното състояние на условията на престоя и превратно са оценили целта на пътуването на кандидата.

В последваща молба се сочи, че оспореният акт засяга основни права и свободи на оспорващия, гарантирани в чл. 11 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно правото на свободно сдружаване.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се представляват

от адвокат А., който поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представява. От пълномощника юрисконсулт Г. е представена молба, в която се сочи, че жалбата е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане. Моли да се изискат становищата на Дирекция „Миграция” – МВР и Държавна Агенция „Национална сигурност” ДА „НС”, относно проведени съгласувателни процедури във връзка подаденото от Б. заявление за издаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 24.11.2022 г. в консулството на Република България в [населено място], К., Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Към заявленията са представени следните документи: 1. Удостоверение за сключен граждански брак, 2. Свидетелство за съдимост, 3. Предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот, 4. Декларация от собственик на имот на територията на [населено място], област Б., че ще предостави имота за ползване на чуждестранния гражданин, по време на престоя му Република България, 5. Застрахователна полица за сключена медицинска застраховка за периода 10.12.2021 г. – до 10.12.2022 г. за Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република, 6. Сертификат № 3447 от 15.11.2021 г. издаден от Б. за това, че „Д. Реинвеншън И. има правен статут на търговско представителство и е вписано в Единния търговски регистър на БТПП Копие от паспорти на тримата кандидати - граждани на П., 7. Копие от паспорта на Д. Б. и 8. Удостоверение, издадено от Китайската строителна банка, за това, че Д. Б., притежава депозит в същата банка.

Като доказателства по делото е приета заповед № 22/18.10.2021 г. на Генералния консул на консулството на Република България в [населено място], К., с която Я. Т. – завеждащ консулска служба, е определен с правомощия да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Видно от приетото писмо изх. 536400-9428 от 09.03.2022 г. на Заместник-директора на Дирекция „Миграция” – МВР, след проверка в информационните фондове на дирекцията не са установени данни за подавано заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република.

С писмо рег. № М-5013/10.03.2022 г., изготвено от Заместник-директора на Държавна Агенция „Национална Сигурност”, съдът е уведомен, че по повод на подадената молба за издаване на виза от Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република, съгласувателна процедура не е провеждана, защото китайският гражданин не е отговорял на изискванията на чл. 25., ал. 1, т. 6, б. „б” от ЗЧРБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за надлежно връчване на процесния отказ на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащи на оспорване.

Във връзка с възражението на пълномощника на ответника за недопустимост на жалбата, съдът намира същото за неоснователно, по следните съображения.

Според чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Като изискване за допустимост за съдебната проверка на отказа, законодателят е предвидил единствено инвокиране на доводи за засягане основни права и свободи, гарантирани от ЕКПЧ, но не и доказване на такова засягане. В случая Д. Б. сочи, че чрез оспорения акт се засягат негови права по чл. 11 от Конвенцията, а именно правото му сдружаване.

Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от трети секретар - завеждащ консулска служба към консулството на Република България в [населено място], К., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. С оглед изискванията на чл. 9г от ЗЧРБ и приложената заповед № 22/18.10.2021 г. на Генералния консул на консулството на Република България в [населено място], К., оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

При издаването на административния акт е спазена и предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени правните (чл. 10, ал. 1, чл. 17 от ЗЧРБ) за издаването му.

С процесния акт Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република е получил отказ за издаване на виза, като в основанието е посочен чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и текст: "апелантът не е доказал убедително целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит".

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на

акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидатите обстоятелства и относно тяхната достоверност.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Освен изложеното до тук, настоящият съдебен състав намира, че в случая е безспорно се касае за заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Според чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

От цитираните по-горе писма, изготвени от длъжностни лица при Дирекция „Миграция” – МВР и ДА „НС”, е видно, че съгласувателни процедури, съгласно чл. 3, ал. 1 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, във връзка с подаденото от Д. Б., гражданин на К., изобщо не са провеждани. В случая се касае за съществено нарушение на административно-производствените правила, защото целта на тези съгласувателни процедури е да се установи дали, кандидатът за виза не представлява заплаха за националната сигурност.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при нарушение на административно-производствените правила и при противоречие с

материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката е необходимо да се върне на компетентния административен орган с указания за провеждане на съгласувателна процедура по чл. 30 от Наредбата, след което да се прецени отново наличието на законовите предпоставките за издаване на виза дългосрочно пребиваване по подадено заявление от Д. Б., гражданин на К.. При преценка за липса на такива предпоставки, отказът следва да се мотивира прецизно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 04.01.2022 г. на трети секретар, при консулството на Република България в [населено място], К..

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на трети секретар, завеждащ „Консулска служба“ при консулството на Република България в [населено място], К. за ново произнасяне по подаденото заявление от Д. Б., гражданин на Китайската Народна Република за издаване на виза за дългосрочно пребиваване при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.